

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ภูมิเราภูมิหนู

เทศน์หม้อเล็กหม้อจืดเทศน์อยู่บนศาลา ตั้งแต่ยังไม่มีประชาชนเข้ามา
เกี่ยวข้อง เทศน์สอนพระล้วน ๆ เทศน์หม้อเล็กหม้อจืดอยู่ข้างบน ที่ได้ฟังทุกวันนี้ก็จะได้อันที่เก็บเอาไว้ อัดเทปไว้ เทศน์ทุกวันนี้มันแกงหม้อใหญ่ ๆ ไม่ค่อยมีแกงหม้อเล็กหม้อจืด นาน ๆ จะมีทีหนึ่ง ถ้าไปสถานที่ใดมีพระตั้งใจประพฤติปฏิบัติดีทางจิตตภาวนาแล้ว ก็ออกบ้าง ๆ ส่วนที่เทศน์อยู่บนศาลานี้ร้อยทั้งร้อยเลยออก ธรรมะแกงหม้อเล็กหม้อจืดทั้งนั้น ทุกวันนี้ก็ได้อันนี้ละฟังสำหรับนักภาวนาทั้งหลาย ส่วนมากเขาจะออกตอนดึก ๆ เขาจัดรายการดีเหมือนกัน คือรายการดึก ๆ เป็นรายการภาวนาต้องการเงียบ ๆ

ที่เราเทศน์ทั้งหมดในธรรมทุกชั้นนี้ เทศน์ถอดออกมาจากหัวใจด้วยนะ จึงกล้าพูดได้ทุกอย่าง เหมือนพระพุทธรูป เราไม่ได้วัตรอย พระพุทธรูปเจ้าพระองค์ไปถามใคร พอตรัสรู้ผางขึ้นมาเป็นศาสดาเอกในเดี่ยวนั้นเลย อันนี้ภูมิใด ๆ ก็ตามสาวกแต่ละองค์ ๆ ตามนิสัยวาสนาของท่านจะเกิดของท่านเอง ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธรูปเจ้าเพื่อนำธรรมะไปสั่งสอนโลก ไม่มี พอบรรลุธรรมปั้งแล้ว นั่นเต็มภูมิของท่านแล้วออก เป็นอย่างนั้นละ ก็ดูซิที่เราเทศน์นี้ก็เหมือนกัน เราเทศน์ก็ออกเต็มภูมิหนูของเรา ภูมิเราภูมิหนู ถ้าเห็นแมวมาเราก็หมอบเสีย พอแมวผ่านไปแล้วเราค่อยออก เข้าใจไหม เราสภาพูนี้วะ

(มีคนเขียนจดหมายมาครับ เรื่องงานบุญข้าวเปลือกที่ผ่านมาเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๕๐ หลานได้มาร่วมงาน ได้ไปเจอพระบอญญบริเวณลานข้าวเปลือกทางทิศตะวันออก มีป้ายบอกบุญว่า มาจากวัดป่าจำกู อ.เมือง จ.ลำพูน ท่านมีรูปภาพให้บูชาไปใหญ่ไปละ ๕๐ บาท ใบเล็กไปละ ๒๐ บาท โดยมีหลักฐานเป็นรูปภาพพระพุทธรูป รูปครูบา อาจารย์องค์ต่าง ๆ และรูปของนางสาวจ้อยที่ทำร้ายร่างกายแม่ขณะแม่สวดมนต์ ร่างกายจึงแปรสภาพมาเป็นสุนัขดังภาพที่ส่งมาพร้อมนี้ นอกจากนี้ยังมีเทปและวีซีดีเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องนี้หลานสงสัยว่าทางวัดป่าบ้านตาดรับทราบหรือไม่ เพราะหลายคนที่ไปบูชาต่างวิเคราะห์กันว่าทางวัดอาจจะทราบหรือไม่ทราบหนอ ถ้าหลงตากับทางวัดไม่ทราบอาจจะเป็นความเสียหายได้ หลานจึงกราบเรียนมาด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่ง) หลานเอ๊ย หลวงตาได้ทราบ แล้วแต่หลานจะหาบเอาบุญหรือบาปเป็นของหลานหมดเท่านั้นพอ ไม่ตอບยาก ตอບเท่านั้นพอ เอาเลยนะหลาน มีทุกแบบนั้นแหละ แบบไหนก็แบบนั้นเป็นของใครของเรา กम्मสุสโกมฺหิ กรรมเป็นของตัวจะไปแยกให้ใครไม่ได้

(ชาวมาเลเซียถวายหนังสือปฏิบัติทาพระรัตนตรัย ภาควิชาภาษาอังกฤษ พิมพ์ในมาเลเซีย จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม) ปฏิบัติทาๆ กับประวัติหลวงปู่มั่น เราเป็นผู้แต่งเอง ประวัติหลวงปู่มั่นสำคัญมากที่สุด พอพูดอย่างนี้แล้วก็มาระลึกถึงโยมแม่ โยมแม่ไม่เคยยกยอลูกสักที โยมแม่เรา เราเข้าไปคร่ำกับท่านปัญญา โยมแม่ก็มานั่งบีบ ให้แม่ชมเชยลูกสักหน่อยเถอะวันนี้ ชมเชยอะไรตั้งแต่เป็นเด็กเป็นเล็กทั้งเขียนทั้งตีทั้งดูทั้งตำ พอโตขึ้นมาแล้วจะมายกยอเรื่องอะไร โอ๊ย ตอนเด็กก็เป็นอย่างหนึ่ง ผู้ใหญ่เป็นอย่างหนึ่ง จากนั้นก็พูดถึงเรื่องการแต่งประวัติหลวงปู่มั่น แม่อ่านแล้วน้ำตาร่วงเลย

เราก็ตอบว่า พ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านเป็นจอมปราชญ์สมัยปัจจุบัน ก็แต่งไปตามร่องรอยของท่านนั่นแหละ ดีหนักเบาแค่ไหนก็เป็นเรื่องของท่านเอง อันนั้นก็ยกให้ แต่ผู้แต่งนี่ละสำคัญมาก เอาอีกแหละ บอกตรงๆ เลยผู้แต่งสำคัญมาก เหมือนไม่ได้เกิดในท้องแม่เลย ว่างั้น พูดตรงๆ เลย ทำไมถึงหยดข้อยเอานักหนา ไปที่ไหนตามกันได้หมดเลย สุดท้ายโยมแม่ก็ลงลูกนะ ลงเอง นั่นละแม่ลงลูกก็คือโยมมารดา ลงจริงๆ ลงสุดขีดเลย เราก็ไม่เคยตั้งแต่บวชมาแล้วที่จะไปพูดในฐานะแม่กับลูก ไม่เคยมีนะ ที่จะไปพูดในฐานะแม่กับลูกคุยกันไม่มี เราไม่เคยมี เข้าไปในคราวนี้ก็ป็นสาธารณะๆ ตลอดเวลาเข้าไป พูดที่ไหนเหมือนกันเราไม่เคยพูด เฉพาะแม่กับลูกไม่เคย แต่โยมแม่นี่ลง

ตอนที่ลงมากที่สุดก็คือตอนเราไปเทศน์สอนคุณเพาหงา ตั้ง ๙๐ กัณฑ์กว่าละมัง ๓ เดือน เขาไปพักอยู่ ๓ เดือน เขาเขียนจดหมายมาหาเราว่า หมอเขาตรวจดูแล้วว่าเป็นโรคมะเร็งในกระดูก อย่างนานไม่เลย ๖ เดือนตาย ไม่มีทางอื่นทางใดที่จะแก้ไขสำหรับร่างกายนี้มีเท่านั้น อย่างนาน ๖ เดือนเขาบอก แล้วหมดหนทาง ทางแก้ไขก็มีแต่แก้ไขทางด้านจิตใจแกว้งั้น เพราะฉะนั้นจึงอยากจะมาภาวนาที่วัดป่าบ้านตาดจนกว่าจะถึงวันตาย เราก็เปิดให้สองทาง แกมาทางแรกเลย มาทางเด็ด เราจึงให้อยู่ที่กุฏิคุณหญิงก้อย ตั้งแต่นั้นมาเราไปเทศน์ให้ฟังทุกคืนเลย เทศน์อยู่ตั้ง ๓ เดือน นั่นละโยมแม่ลงเต็มทีตรงนั้น เขาบอกว่าแกจะอยู่ได้ ๖ เดือน สุดท้ายอยู่ได้ถึงปีนะ ปีกว่าเพาหงานะโรคมะเร็ง ที่ว่าแม่ลงลูกก็คือโยมแม่ลง ลงจริงๆ

บางทีร้องแหวดขึ้นเลย มันหากมีธรรมะของเราที่พูดไปๆ สัมผัสสัมพันธอะไรไปเรื่อยๆ ไม่ได้เจตนาที่จะพูดอย่างนั้นๆ นะ พูดไปสัมผัสสัมพันธไปก็พูดไปเรื่อยๆ ไปจนถึงสุดขีดเลย สุดขีดแล้วก็ไปเวลานั้นด้วย สุดขีดของธรรม สุดขีดของชีวิตว้างั้นเถอะ พอถึงจุดนั้นแล้วก็ลาโลกไปเลย โยมแม่ร้องแหวด โอ๊ย แม่ไม่อยากจะฟังคำนี้ สุดขีดของธรรมแม่อยากฟัง แม่น้ำตาร่วงตลอดมาว้างั้น แต่สุดขีดของชีวิตแม่ไม่อยากจะฟัง ร้องแหวดๆ เลยโยมแม่ เราก็พูดตามหลักความจริง เราพูดไม่มีอะไรนี้ พูดไปธรรมดาๆ เรา

ไม่มีอะไร อย่างทุกวันนี้เราก็ไม่มีอะไรกับโลก ถึงจะมีกิริยาทำทางนำดีน่าชมขนาดไหน ก็เป็นเรื่องสมมุติต่อสมมุติเข้ามาประสานกันเท่านั้นเอง สำหรับเรื่องจิตใจของเราเราไม่มีอะไรในโลก เราบอกตรงๆ ผ่านไปหมดแล้วโดยสิ้นเชิงไม่มีเหลือ ใครจะตำหนิติฉิน นินทาอะไรมันก็อยู่ในวงสมมุติด้วยกัน กิริยาอาการดีหรือไม่ดียังไง ควรชมก็ชม ควรติ ก็ติไปตามนี้เท่านั้น ส่วนธรรมชาติมันไม่มีทาง นั่น มันเป็นคนละวรรคละตอน

การเทศนาว่าการสอนโลกนี้เราก็สอนเต็มภูมิของเราที่จะรับได้แค่ไหน ที่ได้ รับมานี้ก็จากพ่อแม่ครูจารย์มัน เราลืมเมื่อไรพ่อแม่ครูจารย์มัน แหม ท่านเทศน์นี้เด็ด เดี่ยวเฉียบขาด ฟังตั้ง ๔ ชั่วโมงลืมเลยละ นั่งถึง ๔ ชั่วโมง ไปถึงท่านที่แรกท่านเทศน์ถึง ๔ ชั่วโมง ตั้งแต่เริ่มจนกระทั่งจบ ๔ ชั่วโมง ครั้นนานเข้ามาก็ ๓ ชั่วโมง สุดท้าย ๒ ชั่วโมงจบ จากนั้นไม่เทศน์อีกเลย ท่านเทศน์ ๓ พัก พัก ๔ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมง จบตอน ๒ ชั่วโมง จากนั้นไม่เทศน์อีกเลย

เราเกิดมาก็ได้ฟังเทศน์หลวงปู่มนเราที่ฟังถึงใจจริงๆ เพราะท่านถอดออกจาก หัวใจ มรรคผลนิพพานอยู่นี้หมด เปิดออกๆ สำหรับผู้ที่ตั้งใจฟังเพื่ออรรถเพื่อธรรม จริงๆ นี้ โห้ย ฟังไม่อึด คิดดูซิท่านเทศน์ถึง ๔ ชั่วโมงยังว่าท่านเทศน์น้อยไปอีก นั่นเห็น ไหม เวลามันกล่อมลง ธรรมะกล่อมจิตเป็นอย่างนั้น ก็ไม่เห็นมีใครตั้งแต่เราผ่านมา เรา ไม่ได้ประมาทครูบาอาจารย์องค์ใดนะ มีหลวงปู่มนองค์เดียวเท่านั้นที่เทศน์เรียกว่า จอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบัน มีหลวงปู่มนเท่านั้น เทศน์นี้ไหลเลยเชียว ออกจากนี้ล้วนๆ

คือจิตของท่านเปิดหมดแล้ว เรื่องสมมุติอะไรๆ นี้ไม่มีเข้ามาผ่านเลย ก็เลสเป็น จอมสมมุติ พอกิเลสสิ้นไปแล้วสมมุติก็สิ้นภายในใจ โลงไปหมด เมื่อโลงแล้วมีแต่ธรรม ล้วนๆ ออกได้เต็มเหนียวๆ แล้วแต่จะออกหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร สมควรแก่ผู้มาฟัง จะรับผลประโยชน์ได้มากน้อยเพียงไร ธรรมะจะออกทันทีๆ รับกัน สำหรับพ่อแม่ครู อาจารย์เป็นอย่างนั้น

ไปอยู่หนองผือ ไปอยู่บ้านโคกนามน มีแต่ธรรมะแกงหม้อเล็กหม้อจืดทั้งนั้น เพราะไม่มีประชาชนเข้าไปเกี่ยวข้อง ฟังนี้ไถ่ ถึงใจๆ เราจึงได้เคยพูดออกมาเลย ที่เรา บวชมานี้พรรษาที่ ๑๐ เป็นพรรษาที่เราหนักมากที่สุดเลย เราจำได้ที่จำพรรษาบ้านนา มน เป็นพรรษาที่หนักมาก หนักทั้งทางร่างกาย หนักทั้งด้านจิตใจ ทางร่างกายก็ทรมาณ ทางจิตใจก็ทรมาณ นอกนั้นก็หนักทางนุ้เนบาททางนี้บ้างไม่เสมอกัน แต่สำหรับบ้านนา มนนั้นหนักทั้งสองฝ่ายเลย นั่นละปีพรรษา ๑๐ เป็นพรรษาที่เราหนักมากที่สุดในการ ฝึกทรมาณตน นอกนั้นไม่ปรากฏ อันนั้นมันเสมอกันทั้งร่างกายทั้งจิตใจหนักเท่ากัน ทรมาณเท่ากัน

จากนั้นไปแล้วทางด้านจิตใจแหลมคมเท่าไร ทางด้านจิตใจยิ่งหนักเข้าไป ส่วนร่างกายก็ค่อยตามกันไป ส่วนจิตใจมันหมุนตัวๆ เลย เรียกว่าจิตใจหนักมาก หนักโดยอัตโนมัตินะ ไม่ใช่หนักโดยบังคับ หนักโดยอัตโนมัติ มันหมุนของมันไปเรื่อยๆ พรรษา ๑๐ เป็นพรรษาที่หนักมากทั้งทางร่างกายและจิตใจ หลังจากนั้นมาแล้วก็เป็นที่สติปัญญาอัตโนมัติ อันนี้หนักทางด้านจิตใจเรื่อยมา นั่นละตอนที่พ่อแม่ครูจารย์มันป่วย ในพรรษาท่านจะมรณภาพ ตอนนั้นตอนจิตเราหมุน หมุนตลอดเลยไม่ได้นอน บังคับมันก็ไม่หลับนะ ต้องได้ใช้พุทธโธเราไม่ลืม

คือเราจะบังคับธรรมดาไม่ได้ อำนาจของสติปัญญามันลากทีเดียวพุงๆ เลย มันไม่อยู่ในความสงบ ความสงบไม่มีค่า สู้สติปัญญาที่แก็กิเลสเบิกกว้างๆ ไปไม่ได้ สติปัญญาเบิกกว้างแล้วรุนแรงมากทีเดียว เราจะยับยั้งให้อยู่ด้วยความสงบธรรมดาไม่ได้ ต้องยับยั้งด้วยพุทธโธ เอาพุทธโธมา นึกให้จิตอยู่กับพุทธโธ คือพอรามือเท่านั้นมันจะผิงเลย ออกทางด้านปัญญา เพราะมันรุนแรงมาก ต้องได้พุทธโธ พุทธโธๆ บังคับเสียด้วยนะผลไม่ได้ รามือไม่ได้มันจะออกทางด้านปัญญา ต้องบังคับกับพุทธโธๆ แล้วจิตสงบแนวเลย สงบเป็นสมาธิแนว เอาพุทธโธบังคับนะ เอาธรรมดาบังคับไม่ได้ พลังของสติปัญญามันรวดเร็วมันรุนแรงมากเอาไว้ไม่อยู่ ต้องเอาพุทธโธหักห้ามเอาไว้ พุทธโธๆ บังคับ บังคับเรื่อยๆ แล้วก็ลงแนว

พอมันลงแล้วก็เหมือนถอดเสื้อถอดหมาม จิตเวลามันลงมันปล่อยภาระทั้งหมดเข้าสู่ความสงบแนว นั่นเหมือนถอดเสื้อถอดหมาม เบาหัวหมดทั้งตัว บังคับให้อยู่ที่นั่นถอยมาไม่ได้มันจะออกทางด้านปัญญาอย่างรวดเร็ว ต้องบังคับเอาไว้ ถึงจะสงบเย็นก็บังคับให้อยู่ในนั้น จนกระทั่งมันพอแก่ความต้องการแล้วถึงค่อยรามือ รามือก็ผิงเลย ปัญญาออก นั่นขั้นปัญญา ขั้นปัญญาแก็กิเลสอยู่ไหนแก็กิเลส ถึงขั้นสติปัญญาแก็กิเลสแก็กตลอดวันแต่หลับ เช่นเดียวกับกิเลสอยู่บนหัวใจสัตว์ อยู่ที่ไหนๆ กิเลสทำงานตลอด ทำงานโดยอัตโนมัติของมัน ไม่ว่าสัตว์บุคคลใดก็ตามกิเลสทำงานตลอด

เราก็ไม่เคยรู้แต่ก่อน แต่เวลาธรรมะแก็กิเลส แก็กจนกระทั่งนอนไม่หลับ บังคับกัน คือมันหมุนเพื่อแก็กิเลสตลอดเวลา อยู่ที่ไหนมีแต่แก็กิเลสโดยอัตโนมัติๆ จึงได้ทราบว่ อ้อ เรื่องธรรมะนี้เมื่อมีกำลังแล้วแก็กิเลสก็แก็กอัตโนมัติเหมือนกันกับกิเลสผูกมัดสัตว์โลกเหมือนกัน นั่น มันจับได้ทันทีเลย ที่นี้พอกิเลสขาดสะบั้นไปแล้วหมด ไม่มีอะไรมาผ่าน แน่ะ ก็กิเลสเท่านั้นตัวเป็นข้าศึกใหญ่โต เหล่านี้ก็มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังหมดแล้ว ธรรมเหล่านี้ไปหาที่ไหน หากัมภีร์ก็เห็นอยู่ตัวหนังสือ หาในภาคปฏิบัติสำหรับผู้ปฏิบัติจิตตภาวนาจะเจอ เจอที่หัวใจของผู้ภาวนา

พระพุทธเจ้าพระสาวกทั้งหลายเจตที่ภาวนา ไม่ได้ไปเจอในคัมภีร์ คัมภีร์พอเป็นปากเป็นทางเพื่อเข้าสู่ความจริงเท่านั้น เอาจริง ๆ แล้วเข้าจิตตภาวนา จะไปเจอความจริงที่นั่นแหละ ธรรมเหล่านี้มีใครมาพูดทุกวันนี้ เราอยากจะพูดให้เต็มปาก ก็ไม่มีใครสนใจภาวนาแล้วจะเอาอะไรมาพูด ดีไม่ดีดูถูกพุทธศาสนาด้วยซ้ำ แล้วดูถูกผู้นั่งภาวนาอยู่ในป่า ว่าภาวนานั่งหลับหูหลับตาจะได้เรื่องได้ราวอะไร ไปอย่างนั้นนะ พวกเรียนเป็นหนอนตะกระดาษอยู่นั้นเป็นผู้ทำประโยชน์ ทำประโยชน์ชี้หมาอะไร ต่างคนต่างเรียนมามันพืดกันได้ เข้าใจไหมละ

เราก็เรียนเราก็ปฏิบัติ มันตามได้ทุกอย่าง ภาคปฏิบัติเป็นภาคสำคัญมากทีเดียว เวลาเรียนได้ช่องทางแล้วที่นี้เปิด ๆ นะ ถ้าไม่เรียนก็ไม่รู้ ธรรมะประเภทที่พูดเหล่านี้ ใครเอามาพูด ก็ไม่มีใครทำไม่มีใครพูด นี่ทำแทบเป็นแทบตายเฉียดสลบสลัดถึงได้ ธรรมประเภทนี้มา เวลาได้มาแล้ว นี่ก็เคยพูดบ้างแล้วไม่ใช่หรือว่า เวลามันผางขึ้นมา นั้นแล้วอ่อนใจหมดที่จะสอนโลกทั้งหลาย สอนไปทำไม นุ่นดูซินะ เราไม่เคยคาดเคยคิด แล้วมันก็วิ่งไปหาพระพุทธเจ้าที่ทรงปรารภมาเป็นพระพุทธเจ้าเพื่อนำธรรมมาสอนโลก พอตร์สู้ขึ้นมาแล้วทรงทำความชวนชวายน้อยไม่ยากสอนโลก จนท้าวมหาพรหมมาอาราธนา พุทธมา จ โลก ว่าสัตว์ทั้งหลายผู้มีมลทินเบาบางยังมีอยู่มากไม่ใช่จะหาไปหมด ขออาราธนาพระองค์ทรงเมตตาสัตว์โลก

อันนี้เพียงตัวเท่าหนูเป็นนะ เวลามันจ้ำขึ้นมาเนี่ยมองดูที่ไหน เอ๊ะ สอนไปหาอะไร เราทำแทบเป็นแทบตายถึงมาเป็นอย่างนี้ แล้วใครจะมาสละชีพเพื่อเป็นเพื่อตายได้ อย่างนี้ เพื่อจะรู้ธรรมอย่างนี้ อ่อนใจนะ สุดท้ายก็อ่อนหน้ายอ่อนหลังมันก็ไปได้เหมือนกัน เป็นอย่างนั้นละ เวลามันเป็นขึ้นที่แรกอ่อนใจท้อใจ ทำความชวนชวายน้อย ไม่อยากสอนใครเลย อยู่ไปกินไปวันหนึ่ง พอถึงวันตายแล้วไปเสียเท่านั้นละ ไปอย่างนั้นนะ ไปง่าย ๆ อยู่ไปกินไปก็คือ ไปอยู่ในป่าในเขา หาอาศัยเขากินไปวันหนึ่ง ๆ เวลาอยู่ที่อยู่ในป่าสบาย สงบร่มเย็นในธรรมทั้งหลายในป่าในเขา พอถึงกาลเวลาแล้วตืดผิงไปเลย ไม่ได้มาเคลื่อนกล่นวุ่นวายกับสัวมกับถานดังที่เป็นอยู่เวลานั้นนะ

นี้มีแต่สัวมแต่ถานจะว่าอะไร ไปที่ไหนใครมีความสะอาดมาอวดกันไม่มีในหัวใจ มีแต่สัวมแต่ถาน ท่านผู้นั่งภาวนานั้นละเป็นผู้มีอรรถมีธรรมมีทองคำอยู่ในใจ ๆ จนกระทั่งจ้ำขึ้นมาแล้วทองคำทั้งแท่งอยู่ในใจ เทียบกับสัวมกับถานมันเข้ากันได้ยังไง นั้นละท่านท้อใจ ท้ออย่างนั้นเอง เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ พอ

ที่ฝันแปลก ๆ เคยเล่าให้ลูกศิษย์ฟัง ตอนเราไปร้อยเอ็ด ที่ว่าฝันแปลก ๆ แต่ดูว่าเป็นมงคลที่ว่า ท้าวสักกเทวราชมาขอพิน ในความฝันไม่ใช่ภาวนานะ ฝัน ฝันว่าท้าวสักกเทวราชมาขอพิน พินซึกนั้นมันโยกคลอนอยู่เจ็บอยู่ แล้วเรารู้สึกว่าได้ปลงใจให้

นะในความฝัน พอตื่นเข้าขึ้นมาฝันนั้นไม่เห็นเลย ไม่ทราบหายไปไหน จะกลืนก็ไม่ได้ คิดไม่รู้สิคิดว่าได้กลืนนะ หายไปเลยจนกระทั่งปานนี้ เอาไปแล้ว ท้าวสักกเทวราชมาขอ ฟัน เอ้อ มันแปลกอยู่นะ นอนหลับไม่ใช่ภาวนา ฝัน มาขอฟัน บอกด้วยนะบอกชัดเจนว่าจะเอาไปให้พวกทวยเทพทั้งหลายกราบไหว้ อยู่กับมนุษย์มันยุ่ง เลยพูดทั้งสองภาค นะ เราก็พูดให้ฟังทั้งสองภาค เขาว่าจะไปให้พวกทวยเทพทั้งหลายกราบไหว้เขาวังนี้ อยู่กับมนุษย์มันยุ่ง เขาบอกว่ามนุษย์ยุ่ง ไม่ทราบว่ามีมนุษย์นี้ยุ่งอะไรก็ไม่รู้ เขาพูดย่อๆ เท่านั้น อยู่กับมนุษย์ยุ่งว้างนี้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ